

BETTY NEELS

Elamise võlu

Originaali tiitel:
Betty Neels
The Magic of Living
2006

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Inna Serikova
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1974 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B11401921
ISBN 978-9949-82-828-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Little Dean House'i lastetuba ei kasutatud enam lastetoana, aga vaatamata hooletusse jäetusele oli see hubane. Teadmine, et hoidja Bliss istub vanaaegse kamina ääres tule paistel justkui turvalisuse ja vajadusel ka kaastunde kehastus, tegi sellest toast pelgupaiga, millesse iga Birchi perekonna liige aeg-ajalt põgenes.

Pere vanim tütar lõi selle toa ukse nüüd lahti; ta oli Arabellat edutult mööda aeda taga otsinud, kuid pärast kümnet minutit tohutut maja ümbritsevas korratus ja ülekasvanud aias ringi hiilides ja piiludes tuli talle meelde, et nõbu oli öelnud, et aitab pärastlõunal kaksikutel puslet kokku panna ning, nagu ta kogemuste põhjal teadis, pidi see toimuma vanas lastetoas.

Kõik kolm olid põrandal, kui ta ukse enda järel kinni pani ning läks läbi toa põlvili pusle kallal pusi-vate Edmundi ja Erica juurde, kelle vahel istus Arabella. Kaksikud olid kümneaastased ning nende näos

oli juba jooni perekonna heast välimusest, kuid nõbu polnud sugugi nende moodi; tõtt-öelda ei olnud tema välimus sugugi märkimisväärne, sest tõesti, tema vanema nõo sillerdava ilu kõrval polnud tema ilmetud näojooned ja kahvatupruunid juuksed midagi erilist, mis aga teda ennast ei häirinud; ta oli tädi ja onu juures elanud sellest ajast saati, kui viieaastaselt orvuks jäi, ning aastate jooksul oli ta harjunud Hilary varjus elama. Nad said talutavalt hästi läbi ning kui vanemat tüdrukut kiideti tema imeilusa näo, särava mõistuse ja sarmika käitumise eest, ei pannud Arabella seda sugugi pahaks, vähemalt mitte eriti. Hilary oli peretütar ning seega ootas, et saab kõike, mida ta tahab – ja sai ka. Arabella mõistis üsna hästi, et tema ei saanud sellist tähelepanu oodata ja oli tänulik selle vähesegi eest, mida tädi ja onu talle pakkunud olid – lõppude lõpuks olid nad talle andnud ju meeldiva kodu, hea hariduse ning teda pereliikmena kohelnud, noh, peaaegu – ning nüüd, kui ta oli kakskümmend kaks ja välja õppinud pediaatriaõde, oli ainult loomulik, et tädi pidas teda nii võimekaks, et kaksikutel pärast kooli silma peal hoida, kui tal endal puhkus või vaba päev oli. Mõnikord tähendas see seda, et just tema jäi koju, kui võeti ette mingisugune käik, mis ei hõlmanud kaksikuid, sest varastes kuuekümnendates hoidja Bliss polnud veel täielikult taastunud gripist ja selle järelmõjudest ning nagu tädi Maud mõistlikult ütles, on kaksikutele vaja kedagi kindlat ja kannatlikku, kes

suudab nendega sammu pidada ja neil vajadusel ka hoogu maha võtta.

Oli meeldiv sügisene pärastlõuna ning Arabella oli lootnud minna arstile külla teed jooma ja tennist mängima, kuid tädi lõunaajal tehtud vihjed olid tema plaanidele jämeda kriipsu peale tõmmanud. Ta oli leppinud kaksikute lõbustamisega, kes ainult nende emale teada oleval põhjusel rangelt tuppa jäetud olid. Arabella põlvitas nüüd nende vahel, lõug kätele toetumas, uuris puslet ja oli asjaga enam-vähem rahul. Ta oli juba aastaid tagasi õppinud end mitte haletsema ja tal jätkus piisavalt kainet mõistust taipamaks, et mitte igaüks ei saa elult kõike, millest unistanud on. Arabellale meeldis tema töö, tal oli palju sõpru ja tugev kiindumus onu ja tädi vastu, samuti lojaalsustunne. Ta tõstis pilgu, kui nõbu tema ees seisma jäi ning samuti põlvili laskus, et parem vestelda oleks.

Keelitaval toonil ütles ta: „Bella, ma tahan sinuga rääkida.“

Arabella paigutas eriti raske pusletüki oma kohale. Kui Hilary teda Bellaks kutsus, tähendas see, et ta tahtis mingit teenet: saata teda kaaslaseks mõnele pettunud noormehele kinno või kohalikule tantsuõhtule, sest Hilaryl oli midagi paremat teha – laenata talle midagi või sõidutada teda kuskile, sest Hilary ise ei osanud autot juhtida: ta vihkas seda ja kuulutas üha, et tal on piisavalt meessõpru, kes sõidutaksid teda sinna, kuhu iganes ta minna soovis, mõnikord polnud nad lihtsalt

saadaval ja siis tuli mängu Arabella, kes hoolimata oma tavalisest välimusest väga hästi autot juhtida oskas ja kelle Hilary meelitas end sõidutama sinna, kuhu parasjagu minna tahtis. See võis mõnikord tüütu olla, kuid Arabella nautis juhtimist ja talle polnud kunagi pähe tulnud pidada nõbu selle pärast isekaks.

Nüüd aga oli asi hoopis milleski muus. Hilary jätkas: „Lähme akna juurde,“ ning läks kahe lapse protestihüüdeid eirates toa teise otsa, hõigates möödaminnes: „Hei, hoidja!“ Arabella raputas lapsed enda küljest lahti ning järgnes talle, oodates vaikselt, et kuulda, mida Hilaryl öelda oli ja mõtles sel ajal, kui võrd kaunis ja nutikas Hilary ikka on. Ta oli üks eratiiva õdedest selles haiglas, kus Arabella praktikal oli, ning väga populaarne nii patsientide kui ka arstide seas – esimesed kallasid teda kingitustega üle ning viimased kutsusid teda pidevalt igale poole, ja peale selle oli ta ka töös väga osav. Nüüd pööras ta oma säravad sinised silmad nõo poole.

„Bella, mäletad kui vanaproua Marchant küsis, kas ma lähaksin bussitäie lastega sinna Hollandi puhkelaagrisse – midagi seoses tolle ühinguga – ta on seal esimees või sekretär või midagi, ma ei mäleta – ja ma ütlesin, et lähen, sest tegelikult on ta hirmuäratavalt mõjuvõimas ja kõike seda – igatahes, Dicky White,“ – Dicky oli üks neist jumaldavatest meestest, kes tal järel käisid – „ütles mulle eile, et vanaproua läks Kanadasse, nii et ta ei saaks teada, kas ma käisin sellel õudsel reisil või mitte.“

Hilary naeratas säravalt ja äärmiselt võluvalt. „Mine minu asemel, kullake – tead ju ise ka, kui osav sa jõmp-sikatega oled. Pealegi, õde Brewster läheb ka ja sa tead ju, et ma ei kannata teda silmaotsaski, ma läheksin hulluks.“

Õde Brewster ei meeldinud ka Arabellale. „Need lapsed on spastilised,“ tuletas ta nõole meelde.

Hilary vaatas teda kergelt kannatamatu pilguga. „Muidugi on, kullake, sellepärast sa saadki nendega suurepäraselt hakkama, sa oledki ju lasteõe väljaõppe saanud.“ Ta noogutas julgustavalt: „Sa tuled väga hästi toime.“

„Laager kestab kaks nädalat,“ ütles Arabella ja lisis mõistlikult, „ja ma tõesti ei taha minna, Hilary, mul algab kohe puhkus ja ma lähen Doreen Wattsi juurde, tead küll, Šotimaale.“

„Oh issand, Bella, sa võid puhkust muuta ja paar nädalat hiljem minna, mis vahet seal on?“ Hilary lehvitas endale käega tuult; ta oli juba ammu meisterlikult ära õppinud kunsti kahandada ebaoluliseks kõik, mis ei puudutanud otseselt teda ja mille pärast tema muretsema ei pidanud.

„Miks sina minna ei taha?“ küsis Arabella. „Ma tean vanast Brewsterist, aga mis tegelik põhjus on?“

Hilary naeratas aeglaselt. „See on saladus, nii et ära hinga sellest kellelegi sõnakestki. Tead seda uut arsti? Seda, kellel on tumedad juuksed ja sarvraamidega prillid?“

„Härra Thisby-Barnes?“ Arabella hääl piiksus üllatusest. „Aga ta on abielus!“

Nõbu vaatas teda põlgliku kiindumusega. „Bella, sa oled nii lihtsameelne – kuid see-eest armas –, ma usun, et sa elad ikka veel apelsiniõite ja abieluettepanekute ja armumiste ajastus.“

„Jah,“ ütles Arabella lihtsalt.

„Noh, kullake, paljud tüdrukud on samasugused, aga mõni võib oma apelsiniõit oodates veidi lõbutseada ka ja ma ei tee kellelegi midagi halba. Tema ja ta naine ei saa omavahel eriti hästi läbi ja ma lähen temaga ainult õhtusöögile.“

„Aga kas sa ei saa temaga enne väljas käidud, kui sa lastega kaasa lähed?“

Hilary kortsutas kulmu. „Vaata, kallid, ta viib mind tantsuõhtule – ah, ära muretse, see on Wickhamist miilide kaugusel, keegi ei saa kunagi teada ja see on täpselt selle paganama reisi keskel.“ Ta pööras oma ilusad silmad Arabella poole. „Bella, palun aita mind, ma saan selle nii kergesti ära korraldada ja keegi ei pane pahaks. On tuhat head põhjust, miks ma viimasel hetkel minna ei saa ja nad on ainult rõõmsad, kui leiavad minu asemele kellegi teise – sinu.“ Mis oli ka tõsi.

Arabella kortsutas kulmu ning pead tõstis kogelus, mis andis endast märku vaid siis, kui miski teda sügavalt liigutas. „S-saa aru, Hilary, m-ma ei arva, et s-sa t-t-ohiksid.“

Nõbu naeratas veetlevalt. „Oh Bella, kallis, usu mind, sellest pole midagi. Pealegi lubasin ma tantsuõhtule minna ja ma ei saa lubadust murda.“

„A-aga s-sa p-pidid t-teadma, et l-l-ähed l-l-lastega enne, k-kui l-l-lubasid t-temaga minna,“ ütles Arabella otse.

Ta uuris nõo nägu ja mõtles, et Hilary oli talle alati vanema õe eest olnud – mõnikord mõtlematu, aga mitte kunagi kalk. Asjaoluga, et Hilary oli üleni isekas, oli Arabella üles kasvanud ning rõõmsalt leppinud; kui ta ise olnuks heal järjel mehe ilus ja hellitatud tütar, siis olnuks ka tema kahtlemata isekas. Ta jälgis, kuidas Hilary põsele ilmus lohuke.

„Jah, teadsin,“ tunnistas nõbu, „aga ma teadsin, et sa aitad mind.“ Ta lisis kiiruga: „Aitad ju, eks, Bella?“

„Olgu,“ ütles Arabella, „aga see on viimane kord. Tõesti.“

Nõbu heitis käe ümber ta õlgade. „Sa oled kullatükk – tead mis, ma vaatan, kas saan Watts'i puhkuse ära muuta, siis saad temaga koju, kui tagasi tuled. On ju hea mõte?“

Arabella nõustus eeldusel, et Doreen seda pahaks ei pane ja et see tema perele ebamugavust ei tekita. Hilary ei teinud sellest mõttest väljagi ning ütles muretult, et korraldab kõik ära. „Ja pealegi,“ lubas ta, „tulen ma homme koos sinuga Wickhami tagasi selle asemel, et ülehomseni oodata, siis saad meid autoga sinna viia ja järgmistel vabadel päevadel ise tagasi sõita.“